

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. VII. Otium sanctum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

nisi per amorem ipsius. O mi DEUS! quanta mihi consolatio, quod exire mihi non liceat ex essentia tua! Ergo exire quoque non possum à cognitione tuâ, ex amore tuo. Quando non potero amare DEUM, nec habere bonum aliquem affectum in

corde meo, adorandarum reminiscar flammarum, quæ divinas succendunt Personas, inhærebo considerationi illarum, delectabor de illis, illisque congratulabor, & tandem me intra illas projiciam ex toto corde meo, ut comburam cum illis.

ARGUMENTUM.

Otium Sanctum.

ARTICULUS. VII.

Oblectabamur audiendo bonam hanc animam tam divinè loquentem nobis de sublimibus occupationibus animæ Salvatoris nostri, tempore vitæ suæ solitariæ, & de deliciis, quas reperit anima solitaria considerans quietem divinæ contemplationis suæ: experiebamur etiam desiderium novum vacandi deinceps magis ardentem vitæ internæ & orationi. Hoc est, quod exstimulavit me, ut quærerem ex ipsa, quodnam medium crederet efficacius, brevius & certius ad ingrediendum divinum hoc sanctuarium, ubi nobis solis conversari licet cum Deo solo, ad occupandum nos re non aliâ, nisi divinâ ipsius occupatione.

Respondit mihi duobus verbis: Non est brevior via, nisi universale otium ab omni eo, quod DEUS non est. Reperire

Necessarium est otium universale ab omni eo, quod non est DEUS, si quis velit bene occupari DEO,

est animas, quæ specialiter vocatæ sunt ad honorandum vitam solitariam Domini nostri, modo magis speciali, quam omnes alios vitæ ipsius status. Sicut enim habemus corpus naturale compositum ex pluribus partibus, quarum quælibet destinata est ad speciale suum munus, pedes ad ambulandum, manus ad operandum, oculi ad videndum, caput ad discurrendum, & sic de reliquis: ita JESUS CHRISTUS habet Corpus aliquod mysticum, compositum è totidem partibus, quot habet Christianos, qui omnes sunt membra ipsius; sed non omnes sunt destinati, ad exhibendum ipsi idem servitium. Aliqui deputati ad exercendum continuo bona opera; hoc totum est, quod exigit ab illis. Alii sunt velut lingua, quibus alia non incumbit cura, nisi

Aaa

munus Christi.

munus loquendi: DEus vult ip-
 sos loqui, instruere populos, di-
 cere è pulpito; decantare suas
 laudes; Ecce tibi vocationem
 illorum. Nonnulli sunt velut
 oculi, quibus incumbit prospice-
 re cunctis attendere ad omnia,
 & dirigere totum corpus; Et hi
 sunt superiores & præfules, qui
 sunt oculi Corporis ipsius My-
 stici.

Verum sunt & alii, qui sunt
 voluti illius cerebrum. Vides
 attolli hanc partem super totum
 corpus, non laborare illam velut
 manus, nec perficere aliquod
 opus omnium aliarum partium
 exteriorum corporis. Vides il-
 lam omninò solitariam, inclu-
 sam, & adedò absconditam, ut à
 nemini videri se finat. Fiunt ver-
 ba de crebro, velut de aliquo
 Eremita, siquidem dicitur, ip-
 sum habere suas cellulas, ma-
 nere solum & omninò se serva-
 re abstractum; aliud non habe-
 re, quod agat, nisi quod cogi-
 tet, meditetur, cognoscat, con-
 templetur; sed opus illi silentio
 & quiete; actiones operosæ vel
 nimium multiplicatæ illud distra-
 hunt, strepitus & tumultus illud
 molestant, conversationes ipsi
 tollunt tum tempus, tum liber-
 tatem suam, nec benè conficere
 potest opus suum, nisi totum
 sit solitarium & in silentio. Quis
 non affirmabit, prærogativas
 partis hujus esse singulares, &

munus ipsius longe esse nobilius
 muneribus aliarum.

Hâc ratione habet DEus gra-
 tias & prærogativas particulares
 pro certis animabus, quas vult
 esse in corpore mystico suæ Ec-
 clesiæ, quod est cerebrum in
 corpore humano. Hinc abstra-
 hit illas ab omni occupatione,
 etiam executione multorum bo-
 norum, quæ præcipit aliis, ni-
 hilque horum exigit ab illis; non
 insudant ipsæ operibus manuum
 suarum, nec laborant, nisi in
 quantum tenentur ut suæ satis-
 faciant obligationi; non loquun-
 tur ad instruendum populos, &
 convertendum peccatores, non
 intendunt oculos ad alia, ut mo-
 derentur subditos, administrent
 negotia, regant populos, præ-
 sint Ecclesiæ; unicum ipsarum
 negotium est cogitare de DEO,
 considerare, contemplari ipsius
 excellentias, illas admirari illas
 adorare, illas amare. Hinc est,
 quod velut cerebrum attollan-
 tur super omnes alias partes cor-
 poris hoc est, quod omnes res
 creatas teneant infra se per ge-
 nerosum contemptum, quo pro
 sequuntur illas; servant in mo-
 rem cerebri actam solitudinem,
 prorsus solitariæ, inclusæ & ita
 absconditæ, ut nulli se præbeant
 conspiciendas, nec quidquam ha-
 beant cum mundo familiaritatis;
 sed altum requirant silentium
 & magnam quietem, ut ritè
 exc-

Animæ con-
 templative
 sunt velut ce-
 rebrum cor-
 poris mystici
 Jesu Christi

exequantur impositum sibi sublime munus contemplandi DEUM.

Quam perfectum otium & abstractionem requirat DEUS ab animabus contemplativis.

Vix credi potest, quantum requiratur ab ipsis otii & abstractionis ab omni reliquo, non solum omni genere mali, cui nec levisimam adhæreant voluntate; sed etiam ab aliis bonis, quæ DEUS non exigit ab illis, quamvis magna hæc sint & magnæ perfectionis, & plurimum congrua aliis, quorum vocatio non ita tendit ad vitam contemplativam. Non sufficit otiosas & abstractas ipsas esse ab omni re exteriori; sed præcipue requiritur, ut otiosæ sint & abstractæ à semetipsis, à consolationibus suis, à desideriis suis, à commodis suis, & ab omni eo, quod DEUS non est, ut unicè & absolute sint illius & ipse cum illis, quod voluerit, facere possit. Qui loquuntur de vita hac divina, dicunt ipsam esse universalem oblivionem omnium eorum, quæ non sunt DEUS. Alii ipsam esse profundum silentium animæ, servantis se omnino in pace & absque strepitu, ad audiendum DEUM sibi loquentem. Alii, ipsam esse maximam solitudinem animæ, ubi inveniatur ipsa sola cum DEO solo, ac si reipsa non nisi DEUS solus, & ipsa sola esset in mundo. Alii dicunt, ipsam esse omnimodam jacturam & amissionem animæ in Deo, ubi ipsa nihil sciat, quid secum fiat, & nihil cognoscat, nisi quod DEUS sit, sed quod sit incomprehensibilis.

Et omnes hæc loquendi rationes bene demonstrant, ipsam vitam contemplativam non esse rem, quæ dependeat à nostrâ in dustria, sed est opus DEI in anima. Vita contemplativa non dependet à nostrâ in dustria, sed est opus DEI in anima.

non esse rem, quæ dependeat à nostrâ in dustria, sed est opus DEI in anima. Et omnes hæc loquendi rationes bene demonstrant, ipsam vitam contemplativam non esse rem, quæ dependeat à nostrâ in dustria, sed est opus DEI in anima. Vita contemplativa non dependet à nostrâ in dustria, sed est opus DEI in anima.

viribus naturæ, quas impendere possimus; quodque, si labor sit animæ gratiâ adjuta, purificare se per pœnitentiam & mortificationem, opus sit DEI ipsam replere seipso, ipsamque attollere ad contemplationem divinarum suarum excellentiarum, ubi ipsa aliud non faciat, nisi quod cum reverentia accipiant, quod dare ipsi DEUS voluerit. Complacet autem sibi, formare parvas sui ipsius imagines in animabus valde puris, sicut sol depingere se amat in speculis & superficie aquæ, quando hæc est tranquilla. Non est opus, oculum nostrum habere aliquem colorem sibi peculiarem, ut recipere possit omnes colores objectorum, quæ ipsi exhibentur: opus etiam non est, animam nostram esse imbutam aliquâ cognitione vel aliquo affectu sibi peculiari, ut bene recipere possit illos, quos DEO placuerit conferre sibi.

Hinc asserunt nonnulli, quod, ut aliquis bene dispositus sit ad operandum, nihil cogitare debeat. Fatentur quidem, quod ad instituendam bene meditationem, oporteat præparatam habere materiam & bonas in intellectu suo fovere cogitationes; sed sustinent, ad hoc, ut aliquis attollatur ad contemplationem excellenti-

cellentiarum DEI, opus non esse aliquâ cogitatione in intellectu, nec bonâ nec malâ. Hæc doctrina habere potest tum bonum, tum malum sensum; siquidem si aliquis nihil & de nullo cogitare velit ex stupiditate aliquâ brutali, contentus relinquere intellectum suum inutilem absque ulla applicatione, & omninò omni cogitationum genere vacuum, abs eo, quod quidquam aliud faciat, quàm quod ita permaneat velut truncus immobilis ac insensibilis; hoc merum est otium, est tempus perditum, est maxima indevotio. Verùm si de nullo cogitare quis velit ex voluntaria exspoliatione omnium suarum peculiarium cognitionum, omnium suorum peculiarium affectuum, ut se cum reverentiâ teneat & conservet coram Deo, velut speculum prorsus nudum, quod nullam contineat imaginem, sed quod expectet illam, quàm Deo placuerit imprimere sibi; hæc profectò eximia est dispositio ad contemplationem maximè sublimem: siquidem DEus, qui videt hanc animam non intendere nisi sibi, nec desiderare, nisi se, ipsamque eo nomine se ita habere, ut expectat id, quod sibi dare & conferre ipsi placuerit, haud difficulter se in ipsa depingit ipsamque divinâ suâ replet cognitione, accendit ardore.

Hoc est, quod alii aliâ explicant ratione, dum dicunt, quod ad instituendam benè orationem requiratur tranquilla & venerabunda attentio ad DEum. Alii, quod sufficiat simplex recordatio DEI præsentis: Affirmari non potest, hoc esse otium; Nam si intueri pulchram aliquam picturam cum attentione ad considerandum & admirandum illam, non est otium; multo minùs, si anima se reddat attentam DEO, nihil petens ab eo, nec aliquam formans ex se ipsâ in intellectu suo cogitationem aut affectum in sua voluntate. Sed cum sciat, quod DEI sit dare, & suum recipere; ipsum inexhaustam esse abyssum, semper expeditam ad effundendum se & communicandum ex sua abundantia; se autem esse abyssum imperscrutabilem miseriæ & paupertatis, abyssus una abyssum invocat alteram, suum inane invocat bonitatem repletionis & abundantia divini, quin faciat aliud, quàm exponere se ipsius oculis in maxima sua nuditate: & DEus, qui nunquam potentius operatur, quàm in nihilo, complacet sibi ædificare super hoc nihilum sublimissimum fastigium perfectioris animæ.

Salvator noster intuitus Magdalenam ad pedes suos, ubi agebat nihil, nisi quod tota intenderet ipsi, mente totâ in ipsum defixa, JESU Christi.

Anima nihil
agendum ha-
bet ad nisi
quod inteu-
dat DEO.

Exemplum
Magdalenæ
contempla-
neis ad pedes
defixa, JESU Christi.

1. Cor. 13.
v. 8.

defixa, defendit ipsam adversus
fororem. à qua arguebatur ve-
lut deses & otiosa affirmans ip-
sam elegisse meliorem partem,
quæ non auferetur ab ea. Mi-
rum est, ipsum locutum esse de
contemplatione, sicut Apostolus
ejus locutus est de sancta chari-
tate. Hic dicit: *Charitas nunquam*
excidit, hoc est, non finietur un-
quam; finietur fides, quando vi-
debimus id, quod credimus; fi-
nietur spes, quando possidebi-
mus id, quod speramus; sed
sancta charitas finietur nunquam;
incipiemus ipsum amare in ter-
ra, ut pergamus amare ipsum in
cælo per omnem æternitatem.
Et JESUS CHRISTUS similiter dicit
nobis, quod contemplatio fini-
enda sit nunquam: oratio medita-
tionis finietur; siquidem non
amplius erit opus discursu ad
excitandum nostram ani-
mam efficacibus aliquot motivis
amandi DEUM, quando vide-

bimus illum; sed contemplatio,
quæ aliud non agit, nisi quod
adjiciat animum, ad intuendum
ipsum simpliciter, ad cognoscen-
dum, admirandum & amandum
illum, nunquam finietur, hoc e-
nim est, in quo Theologi collo-
cant essentiam beatitudinis; in-
cipimus contemplari DEUM per
fidem in terris, ut pergamus con-
templari illum per visionem bea-
tificam in cælis, & finiamus id
nunquam in omnem æternita-
tem. O quam beata est anima,
quæ elegit optimam hanc par-
tem, nunquam ab ipsa auferen-
dum?

Ah! unde venit, quod omnes
desiderantes beatitudinem &
possessionem DEI, non eligant
illam, interrogavit ipsam Eccle-
siasticus? Quia, dicit ipsa habet
difficultates suas, habet labores
suos, quos ignavæ nauseant ani-
mæ. Et ecce, quomodo id expla-
naverit.

ARGUMENTUM.

Patientia exercita.

ARTICULUS VIII.

Plurimi stat,
esse spiritua-
lem.

NON fatis est desiderare per-
fectionem, aut petere à
Deo gratiam orationis & con-
templationis; sed oportet se ad
hoc disponere, fidelissimè agen-
do & nostras implendo partes,
quas implebimus, si nos abstra-

hemus à pluribus rebus inutili-
bus, quibus semper aliquo adhæ-
remus affectu; & affectus hic,
quamvis levissimus, nos semper
affigit terræ, nobisque tollit li-
bertatem elevandi nos ad DEUM.
Vivere nemo potest vitâ divinâ,

Aaa 3

quæ